

د شپیلی

مینہ (مه ینہ)

په کچه گری کی

نیکوال:

ڈاکٹر مهندس حشمت اللہ «اتمر»

میاشت - خویس / کال - ۱۴۰۳

Ketabton.com

د شپېلی مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

لیکي پوهه:

سرلیک: د شپېلی مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

لیکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله، و، اتمر،،

ابدبټور:

د پڅښتی لیزان: ډاکټر مهندس حشمت الله، و، اتمر،،

خپرنډوی:

چاپشمېر:

چاپ نېټه: میاشت غویی / کال ۱۴۰۳

ګرځنده اړیکه: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرنډوی سره خوندي دي، بی اخځ

بنوونی تری د ګټي اخیستنې اجازه نه شته.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

لړلیک

چوپړی

سرلیک

- ۱..... پڅښتی.
- ۲..... بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳..... لیکي پوهه:
- ۴..... لړلیک
- ۵..... ننتوزی
- ۷..... د یادښتونو له پاره:
- ۸..... نا انډوله (ناول، کپسه یا داستان)
- ۷۲..... د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۷۵..... د کار لاندې کتابونو لېست
- ۷۶..... د امکان او وخت په صورت کې
- ۷۷..... د پڅښتی څټ

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

ننتوزې

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانی او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پیژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسېدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهی او بې وسی یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل می و غوښتل چې یو بل حقیقی داستان (ناول) و لیکم کوم چې کیسه یې را ته زما ګران ملګري (ج ح) کړی ده، زما د کتابونو مینه وال یوازې انجیران نه دي او نه باید اوسي، نو ځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې څانګې مینه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نڅبنه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپېڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

یادونه:

د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره زما سره شریکي کړی.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

د یادښتونو له پاره:

- -۱
- -۲
- -۳
- -۴
- -۵
- -۶
- -۷
- -۸
- -۹
- -۱۰

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

نا انډوله (ناول، کپسه یا داستان)

د ۱۹۹۷ میلادي کال و، د افغانستان ډېری خلک د مجاهېدینو خپل منځي جګړوله کبله، هیواد پرېښو دو ته اړ شوو، جګړې به ورځ تر بلې زور اخیست، بی ګناه اولس په منځ کې سوځېده او له مېنځه ته، د هرې ژبې هیواد وال له هر ګوډ نه د ګاونډیو هیوادونو ته د تګ پلانونه جوړول او هلته به د هجرت په موخه تلل.

د افغان اولس، خلک له یوې خوا یې لږې زدکړې درلودې او له بله خوا د بهرنۍ ژبې د پوهې کچه یې هم خورا لږه وه. په هیواد کې تخنیکي او مسلکي ښوونځي هم لږ او یا هم د مجاهېدو په خپل منځي جګړو کې له منځه تللي، کتابتونونه یې هم لوټ شوي او یا هم سوځېدلي و.

کار موندنه د افغانانو له پاره په بل هیواد کې خورا ګران کار دی، مخصوصاً، زموږ په ګاونډیو هیوادونو کې، کوم چې یې ښه اقتصاد نه درلود او اقتصادي حالات یې تر موږ ښه نه و، دا هیوادونه یوازې یو توپیر درلود کوم چې په ګاونډیو هیوادونو کې امنیت ښه و.

په هغې وخت کې زموږ د ګاونډیانو پیسې د افغانۍ په پرتله ډیره او چټه وه، خصوصاً د پاکستان هیواد چې زر روپې یې تقریباً دولس لکه افغانۍ کېدې.

هر چا به کوښښ کوه چې له خاورې و وځي او ګاونډ ملکونو ته لاړ شي، د هغوي دوی هدفونه وو:
۱. د شخړې او کورنۍ جګړو نه تېښته.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

۲. د کار موندنه، نورو اروپایي هیوادو او امریکا ته تگ

په همدې توگه، زموږ تر دوو میلیونو ډېر هیوادوال (مهاجرین) په گاونډیو ملکونو او خاصاً پاکستان هیواد کې شپې سبا کولې او تر اوسه هم هلته د مهاجرو په توگه کار او ژوند کوي.

زموږ هیوادوال او مهاجرین، د پاکستان هیواد په بېلابېلو ښارونو کې اوسېدل، مگر ډېري یې د پېښور ښار په کمپونو کې چې د ملگرو ملتونو په مالي مرستو او یا هم د ځینو جهادی تنظیمونو په ذریعه جوړ شوي وو، خپل ژوند تېراو.

د هغو جملې نه د ناصر باغ، کچه گری، شمشتو او نورو کمپونو نو مونه اخیستی او یادوی شو.

د پاس یاد شویو کمپونو د جملې څخه یو یې هم د کچه گری کمپ و، څرنگه چې د نوم څخه یې ښکاري، دا کمپ د اوسېدو له پاره مناسب نه و، مگر د افغانانو له پاره چې خپل هیواد یې د کورنۍ جگړو له کبله پرینۍ و، بله لاره نه درلوده، دا کمپ د یو ډاگ په شان و، ونې او شینوالی یې هم لږ و، په دې کمپ کې کومه، کومه ونه او یا د اغزو بوتې تر سترگو کېدل چې هغه هم خورا لږ و،

افغانان مجبور ول، د راشن (کوپون یا د ملگرو ملتونو مرستو) تر څنګ کار وکړي، تر څو ځان او کورنۍ ته نفقه برابره، خټینه کورگی جوړکړي تر څو چې خیمې د ژوند نه ځان وژغوري او پاکستان هیواد د دوبي لوړی تودوخي نه ځان او خپله کورنۍ وساتي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

دوی به مجبوره ول، تر ناوخته او ډیر شاقه کارونه وکړي، کوم یې چې په خپل هیواد کې نه و کړي.

دا هغه ستونزې وې، چې افغان ډیری مهاجر به ور سره لاس او ګرېوان و.

د دې کمپ ته مخامخ، د سړک نه بلې خوا پاکستان هیواد د پولیسو بښارګوټی و، چې په اساسي توګه د معمارۍ او بښار جوړونې نقشو په پام کې نیولو سره جوړ شوی و، د هوساڼۍ ټول امکانات یې درلود او خورا زرغون (شین) و، دا بڼکلي سیمه د پولیس کالوني په نوم مشهوره وه.

څرنگه چې و ویل شو، د کچه ګری کمپ ډیر سپیره او د ژوند هیڅ آسانتیاوي یې نه درلودې، مګر ژوند په دې کمپ کې د مجبوریت په اساس و، په یاد شوي کمپ کې ډېری افغانان پښتانه (۹۵٪) او ۵٪ یې د نور ژبو یا قامونو لکه:

تاجک، ازبک، بلوچ او نورو افغانانو په کې ژوند کاوه، په دې کمپ کې یو ځوان الک د خپلې کورنۍ سره اوسېده، چې نوم یې مسافر او تازه له افغانستان څخه مهاجر شوي و.

مسافر به د ورځې کار کاوه او مازیګر ناوخته به د کمکیو ځوانانو د کریکټ لوبو ډګر ته، ته، چېرته چې نور افغان کریکټ مینه وال تلل. ده او نور خلک به د کریکټ او والیبال لوبو ځای ته را غونډېدل او په مینه به یې د لوبو څار(سیل) کاوه.

د پېښور بښار هوا د افغانستان په پرتله، ډېره توده وه. ده به په سختی سره کار کاوه، ګټه یې هم چندان بڼه نه وه، خو مجبور و د راشن تر خوا کار وکړي.

وخت تېرېده او دی هم ورځ په ورځ لوېده.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

خدای ده ته بڼه صورت او بنایست ورکړی و، مګر اقتصادي ستونزه یې خورا ډیره وه.

د وطن حالت هم نا څرګندي لوري خوا روان و، څوک نه پوهېده چې سبا به څه وشي؟

مسافر به ورځ په ورځ دخپل کلي او هیواد سوچ کاوه او ویل به یې:

"داسې وخت به راشي چې زه بیا خپل هیواد ته لار شم، په خپلي پلارنۍ مېنې وګرځم او د هیواد دوستانو سره لوبې وکړم، خپل بڼونځي ته لار شم او په پای کې یو تکړه ډاکټر یا انجینر شم، خپل هیواد او خلکوته مرسته وکړم".

د یوې خوا تودوخه او له بلې خوا له هیواده جلا والي به ورځ په ورځ په هغه نا سمه اغېزه کوله، او زړه به یې وروسته له کاره ډیر تنګېده، مجبور و چې د وخت د تېرېدو له پاره د کریکټ او والیبال د لوبو ځای ته لار شي او خپله په کې هم برخه واخلي.

ژوند په همدا توګه تېرېده او د ده د زړه تنګوالی خورا ډېر شو. یوه د جمعي ورځ، چې هغه بازار ته تللی و، د کور له پاره یې سودا اخیسته، چې سترګې یې په یوې افغانۍ شپېلی و لګېدې.

مسافر شپېلی ته نږدې شو او ویې پوښتل:

دا شپېلی د ده ځای پیداوار ده اوکه چینایي ده.

پلورنکي و ویل:

نه!

دا د افغانستان نه یو مهاجر راوړې ده، ما ته یې راکړه چې هغه ته یې وپلورم.

مسافر پلورونکي ته و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

کېدای شي دا شپېلې وگورم؟

پلورونکي و ویل:

هو!

واخله!

مسافر شپېلې واخیسته، کته او پورته یې ورته وکتل، شپېلې خورا ښکلې

وه.

بیایې یوه لنډه مصرع په کې و وهله:

پلورونکي ورته و ویل:

تا مخکې شپېلې وهلې ده؟

مسافرو ویل:

هو!

لر، لر.

پلورونکي ورته و ویل:

ته ډیره ښه شپېلې وهې!

بیا مسافر ورته و ویل:

بیه یې څو روپي (کلدارې) ده؟

پلورونکي و ویل:

دا اجازه یې ده او پای بیه یې را ته یوسلو پنځوس روپي (کلدارې) ویلې

ده.

هغه جب ته لاس کړ او د جب ټولې پیسې یې شمار کړې، ټولې پیسې

درې نه وي، روپي (کلدارې) شوې.

بیا یې پلورونکي ته و ویل:

زما سره ټولې پیسې ۹۳ روپي پاتې دي، په نورو پیسو باندې مې کور

ته سودا واخیسته.

پلورونکي هغه ځوان ته وکتل او و یې پوښتل:

ځای یې که مهاجر؟

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

هغه و ویل:

مهاجر یم.

بیایې و پوښتل:

په کوم ځای کې شپې تېروي؟

ځوان و ویل:

په کمپ کې اوسېږم.

بیایې و پوښتل:

یواځې یې او که کورنۍ دې هم درسره ده؟

هغه په ځواب کې و ویل:

له کورنۍ سره اوسېږم.

بیایې زیاته کړه.

په کوم کمپ کې اوسېږي؟

ځوان و ویل:

د کچه ګری په کمپ کې اوسېږم.

پلورونکي په خندا شو او ویې ویل:

ډیر بڼه!

هلته زما ملګري هم شته،

زمرک خو به پېژني؟

مسافر و ویل:

هغه ترکان زمرک ښيي؟

پلورونکي و ویل:

هو!

هغه زما ملګری دی.

هغه کله ناکله په پور سودا اخلي او کله چی پیسې تر لاسه کړي، بیا

زما پور راوړي.

مسافر و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

زه هم کولای شم چې تاته د شپېلی اتیا روپی در کرم او نورې پیسې به
کله چې پیسې تر لاسه کرم، تاته به یې راوړم.
پلورونکي و ویل:
سمه ده!

دا ده شپېلی در سره واخله!
کله چې پیسې دې لاس ته راغلي، ماته او یا هم زمرک ته یې ورکړه،
ماته رسېږي.
مسافر شپېلی واخیسته، خپل پند یې په شا کړ، د پلورنکي نه یې خدای
پاماني واخیسته او د بازاره ووت.
هغه مخ په کور روان شو، یوه گری وروسته خپل خټین کور ته و
رسېد.

پند یې په کور کې کینود او حمام ته دننه شو.
کوزه یې را وخیسته، کومه چې له اوبو ډکه وه، اودس یې وکړ بیا
جومات لوري ته روان شو.

د لمانځه وروسته، بېرته کورته ستون شو، شپېلی یې واخیسته او د
واسکت په جب کې یې کینوده او د کور نه د باندې شو.
وړاندې لار او په لاره کې یې خپل ملگری ولید، هغه سره یې روغیر
وکر له روغیر نه وروسته یې هغه ته و ویل:
ما نن یوه شپېلی واخیسته کومه چې زمونږ یو هیواد وال له هیواده
راوړی وه او د پلور له پاره یې، زمرک ملگري ته ورکړې وه.
زما هم شپېلی خوښه شوه او دهغه نه می په پلور واخیسته.
ملگري یې و پوښتل:
څنگه یې پر تا باور وکړ؟
هغه و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

هغه له مانه ډیرې پوښتنې وکړې او له پوښتنې نه څرگنده شوه چې د
کچه گری کمپ کې ژوند کوم او زمرک هم پېژنم.
بیا مې له جبه پیسې و ویستې، ومې شمېرلې، ټولې یې درې نوي روپۍ
وې.

ما هغه ته و ویل چې:

اتیا روپۍ به یې اوس درکړم او نورې یې به وروسته درکړم.
خیر یوسي، هغه هم و منله او شپېلې مې ترې واخیسته، خدای مهربانه
دی، کوم وخت چې پیسې مې لاس ته راغلې، هغه ته به یې و رکړم.
بیا ملگري یې ترې و پوښتل:

ته شپېلې وهلی شي؟

هغه و ویل:

هو!

بیا یې ملگري و ویل:

پیل کړه!

هغه په شپېلې وهلو پیل کړ.

ملگري یې و ویل:

بیشکه!

زنده باد!

زما در باندې یقین نه راته.

ته خو په رښتیا بڼه شپېلې وهې.

هغه و ویل:

ما په افغانستان کې هم شپېلې وهله

نو ځکه پرې پوهېږم.

بیا یې شپېلې بس کړه.

د جب نه یې دسمال و ویست او شپېلې یې پرې پاکه کړه او د واسکت
په بغل جب کې یې کېښوده او په خبرو اترو یې پیل کړ.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

په لاره کې روان ول، د هغه غره او د دې غره خبرې یې کولې.
هغوی د لوبو ډگر خوا ته روان ول کوم چې نږدې او شاو خوا یې پخوا
د نارنجو ونې وې.

دا د نارنجو ونې د نه پالنې له کبله وچې شوې وې او د وخت په تېرېدو
سره سیمه په تش ډاگ اوښتې وه.

افغان مهاجر هم د لوبو له پاره کوم بڼه خای نه درلود، ناچاره ول چې
هلته لار شي او خپل وخت تېر کړی.

له یوې خوا د هوا تود والی، له بلې خوا بې کسې، مهاجرت، له هیواده
جلا والی، بې کورې او بې کاري دا هغه ټول شیان ول چی زمونږ
افغانان ور سره مخ ول.

دوی په خبرو بوخت ول چې د څو ځوانانو څنگ ته نږدې شول، هغوی
په کرېکټ لوبو بوخت ول.

دوی ورته نږدې شول او سلام یې واچاوه.
لوبغاړو سلام ته یې علیکم او ویې ویل:

ستړی مه شي!

په خیر راغلي!

راحي!

زمونږ سره په لوبه کې برخه واخلي، زمونږ ملگري نن لږ دي.
د هغه ملگري و ویل:

سمه ده.

دا دی واسکت می دلته کېږدم.

هغه واسکت کېښود.

او ملگري ته یې و ویل:

راخه!

ته هم راشه!

ملگري یې و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

زه په کریکت نه پوهېږم، څنگه لوبه وکړم؟

هغه ځواب ور کړ:

دا لوبه آسانه ده!

مونږ د هغوي سره د توپ په نیولو کې مرسته وکړو، هم به سپورت شي او هم به لږ وخت تېر شي.

هغه و منله.

خپل واسکتې يې له ځانه و یوست، د ملګري واسکت تر خوايي کینود او د لوبو ډګر ته ننوت.

ده به کله یوې او کله بلې خوا د توپ پسې منډې وهلې، بیا به یې توپ و نیو او بل کس ته به یې وا چاوه.

وخت تېر شو او هوا هم لږ تیاره شوه، لوبغاړو پرېکړه وکړه چې لوبه ودروي.

هغوي لوبه ودروله او ټول هغه ځای ته روان شول، چې دهغوي جامي وي.

لوبو ډګر په دو رو سپېره ول، خپل کالې يې وڅنډل، د لوبې وسایل يې سره واخیستل او خپلو کورونو لوري ته روان شول.

هغوی هم دواړو خپل واسکتونه واغوستل او د نورو سره یو ځای د کمپ لوري ته روان شول.

مسافر ډېر ستړی شوی و، ځکه توپ په سي يې ډېرې منډې وهلې وي. هوا تیاره کېده او لوبو ډګر هم کمپ ته نږدې کېدل.

د ماښام د لمانځه آذانونه تر غوږو کېده او دوی هم خپله چالاکي ډېره کړه، تر څو چې د جمعي وخت ته ځانونه ورسوي.

هغوی کمپ ته ورسېدل، چا چې اودس درلود، جومات ته د لمانځه له پاره ننوتل او چا چې اودس نه درلود خپلو کورونو ته لاړل تر څو اودس بیا لمونځ وکړي.

مسافر هم خپل هستوګنځای ته ننوت تر څو اودس بیا، لمونځ وکړي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

هغه ډیر ستړی و، ځکه چې نن یې ډېرې منډې وهلې وې او خورا
تېزې شوی هم و.

خور ته یې غږ کړ:

ته لږ چای دم کړه، زه به اودس بیا لمونځ وکړم.

خور یې ځواب ور کړ:

سمه ده وروره!

ته تر څو چې اودس او لمونځ کوي زه تاته چای دمه وم.

بیا مسافر و ویل:

خیر یوسي خوري!

هغه ځټینه کوزه واخیسته او له اوبو نه یې ډکه کړه.

بیا حمام ته ننوت، اودس یې وکړ، بیا څپرې ته نږدې شو.

خپل ځادر یې واخیست، اوار یې کړ او د ماښام لمونځ یې وکړ.

خور یې ولید چې مسافر لمونځ خلاص کړ، تازه شین چای یې ورته
راوړ.

هغې مسافر ته په پیاله کې چای واچوه او ویې ویل:

خوږه در ته راوړم؟

مسافر و ویل:

هو!

لږ گړه راوړه، ډېر تېز یم.

هغې ژر گړه راوړه او مسافر په چای څښلو پیل کړ.

د مسافر د کورنۍ نور غړي هم را ټول شول، لوی پوزی یې اوار

کړل، تړتک یې پرې کیننودل او بالښتونه یې هم راوړل.

خور یې مسافر ته و ویل:

پاسه وروره!

پر تړتک کینه!

ته نن ډیر ستړی شوی یې، تا ډېرې منډې وهلې دي.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

ورور یې له خایه پاڅېد او پر تړتک کیناست، خور یې بالبنست واخیست
او د هغه تر څټ یې کینسود.

ورور یې مننه وکړه او ډیر خوشحاله شو.

څه وخت تېر شو، ماسخوتن شو.

د شپې ډوډۍ تیاره شوه، د لاس اوبه راوړل شوې، ټولو لاسونه
پریمنل.

دستر خوان اوار شو او کتغ هم پرې کینسودل شو.

ټولو ډوډۍ ته پیل کړ.

ډوډۍ یې و خوړه او خور یې چای راوړ.

هغوي چای و څښه او مسافر هم د نن ورځې د کریکت د لوبو کیسه پیل
کړه.

ټولو ورته غوړ نیولی و.

بیا نارینه د ماسخوتن لمانځه ادا کولوله پاره جومات لوري ته روان
شول.

لمونځ یې په جمع ادا، بیا وروسته کورته ستانه شول.

مسافر ډیر ستړی شوی و، خپل تړتک یې اوار کړ او بالبنست یې سر
ته کینسود، خپل ځادر یې پر ځان وغور او ویده شو.

سهار وختي له خوبه وینس شو او جومات خوا ته لاړ.

لمانځه نه وروسته ستون شو، بیا یې د سهار چای و څښه او له کوره د
باندي شو.

وروسته خپل ملگري کور خوا ته روان شو چی دکار موندلو په هکله
خبرې وکړي.

مسافر د ملگري کورته و رسېد.

دروازه یې و ټکوله؛

ملگری یې د باندي شو او هغه ته یې د کور راتگ بلنه ور کړه.

هغه و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

مننه!

راځی چې چکر و وهو او و ګورو، کوم کار پیدا کړو.

هغوی د سیمې هټیو خوا ته روان شول.

څه ځنډ وروسته، هغوي د سیمې بازار ته و رسېدل او یوی څپرې

لاندي د چای پلورلو هټی خوا ته کیناستل.

چایچي راغی او له هغوي نه یې پوښتنه وکړه:

شین چای راوړم که تور؟

مسافر و ویل:

شین چای.

بیا چایچي و پوښتل:

بوره راوړم که ګره؟

مسافر خپل ملګري نه و پوښتل:

تا ته څه شی راوړی؟

ملګري یې و ویل:

ما ته توره ګره.

بیا مسافر زیاته کړه، ملګری ته می توره ګره او ما ته لږ بوره راوړه.

چایچي و ویل:

سمه ده!

لږ ځنډ وروسته چایچي چای راوړ او د دوی تر مخ یې کینود.

دوی په پیالو کې چای واچاوه او په غورو یې پیل کړ.

کله به یې ویل:

راځه چې یوه کراچی پیدا او پر هغې باندي میوه او یا هم ترکاری و

پلورو.

ملګري یې و ویل:

دا خو ډیر بڼه سوچ دی.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

لومړی کوبښښ وکړو چې یوه کراچی پیدا کړو، بیا به تصمیم و نیسو
چې، څه پرې خرڅ کړو.

ملگري یې و ویل:

زما یو بل ملگری هم په کراچی گره خرڅوي، زه به له هغه څخه
پوښتنه وکړم چې، په څه کې ډېره گټه ده.

مسافر و ویل:

سمه ده.

هغوی خبرې کولې او هم یې چای څښل.

د هغوی قصې خوږې لکه شکرې وې.

بیا د چایچي شاگرد راغی او له هغوي نه یې پوښتنه وکړه:

بل چای راوړم؟

د مسافر ملگری و ویل:

نه!

بس ده.

بیا هغوي خپلو نکلو ته دوام ور کړ.

وخت تېر او غرمه نږدی شوه، مسافر گری ته وکتل او ویې ویل:

اوه!

یولس بجې شوې.

د غرمې ډوډۍ وخت ورسپد.

ملگري یې و ویل:

هو!

راځه چې کور ته لاړ شو، په لاره کې به لږ یخ واخلو او کور ته به
یې، یوسو.

هغوي له ځایه پا څپدل او کور خواته روان شول.

لومړی مسافر د ملگري کور ورسید او هغه مسافر ته و ویل:

راځه!

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

غر مه له ما سره تېره کړه!
بیا مازیگر به لوبو ډگر ته یو خای لار شو.

هغه و ویل:

مننه کوم.

زه په کور کی څه کار لرم، بیا به مازیگر خپله شپېلی واخلم او لوبو
ډگر ته به لار شم.

ملگری یې و ویل:

سمه ده!

ستا خوبښه!

مسافر خدای پامانی واخیسته او خپل کور خواته روان شو.

هغه کور ته د ننه شو او تر څپرې لاندې کیناست.

بیا یې خپل پلان شوي کار، سر ته ورسو.

مازیگر شو او مسافر هم خپله شپېلی واخیسته.

هغې ته یې وکتل او بیا یې د واسکت په جب کی کیننوده او له کوره د
باندي شو.

هغه لوبو ډگر خواته روان شو.

لومړی یې د والیبال ننداره وکړه بیا وروسته تر تیاره کېدو، مخ په
پولیس کالوني، روان شو.

دا خای خورا ښکلی او ډیر شین (زرغون) و.

هغه د سرک نه وا وښت، یوی پولې ته نږدې او تر ونې لاندې کیناست.

شپېلی یې له جبه و وېسته او په غږولو یې پیل کړ.

هغه ډیره ښه شپېلی وهله او په شپېلی کی به یې دا سندره ویله:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

برو با یار بگو یار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد

برو با یار بگو چشم تو روشن
همان یار وفا دار تو آمد
همان یار وفا دار تو آمد

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا ای یار که مجنون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم

نمی بوسم لب پیمانه ای می
پریشان و جگر خون تو هستم

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

پرشان و جگر خون تو هستم

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سر کوی بلند فریاد کردم

علی شیر خدا را یاد کردم

علی شیر خدا یا شاه مردان

دل نا شاد ما را شاد گردان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

علی شیر خدا دردم دوا کو

مناجات مرا پیشی خدا کو

چراغ های روغنی نظر ته میتم

به هر جا عاشقه دردش دوا کن

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

او کله به یې هم دا پښتو سندرې غږوله، کومه چې د هیواد په هکله
او حماسي سندرې وه.

دا وطن ودان وطن
دا د لوی افغان وطن
دا په موندګه ګران وطن
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

ستا	په	لورو	غرونوکې
شور	دې	په	سیندونوکې
مینه	یې	په	زرونوکې

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

ستا	په	لورو	غرونوکې
شور	دې	په	سیندونوکې
مینه	یې	په	زرونوکې

بنګاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننگ او د ایمان سره

بنګاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننگ او د ایمان سره

دا	وطن	ودان	وطن
دا	د	لوي	وطن
دا	په	مونګه	وطن

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

اوسي	افغانان	په	کې
نسل	قهرمان	په	کې
واړه	سربازان	په	کې

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

اوسې	افغانان	په	کې
نسل	قهرمان	په	کې
واړه	سربازان	په	کې

بنګاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
 ننگ او د ایمان سره
 بنګاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
 ننگ او د ایمان سره

دا	وطن	ودان	وطن
دا	د	لوي	افغان وطن
دا	په	مونګه	ګران وطن

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
 غرونو کی بازان لري
 خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
 غرونو کی بازان لري

مسافر به تر ماښام ناوخته شپېلی وهله او یوازی به ناست و.
 بیا به د کور خوا ته روان شو.
 دا کار، ده ته عادت وګرځېد او هر ماښام به خپل ټاکلی ځای ته ته،
 ځکه چې داسې زرغون (شین) ځای په سیمه کې نه و.
 هغه به کله ناکله پښتو لڼدی او سندري هم غږولې.
 څرګنده ده چې، د شپې له خوا غږ تر ډیرو لري ځایونو، تر درې سوو
 مترونو نه هم لري ځي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

دا راز د هغه د شپېلی غږ تر پولیسو کورونو پوری هم ته او د نږدې ودانۍ خلکو هم کولای شو واورې.

یوه ورځ د یو لوی افسر لور د ودانۍ بالکن ته و وته او د شپېلی غږ یې تر غوږو شو.

هغه څو دکیکې (دقیقې) ودرېده او شپېلی ته یې غوږ ونيو.

د شپېلی غږ خورا په زړه پورې و.

هغې دې خوا او هغې خوا، وکتل او څوک یې تر سترگو نه شو.

څو دکیکې ودرېده بیا د شپېلی غږ بند شو.

هغې گری ته و وکتل او وخت یې له ځانه سره بند کړ.

بیا بېرته کوتې ته د ننه شوه.

سبا ماښام بیا په هماغه ټاکلي (بند شوي) و وخت و وته او د شپېلی غږ یې واورید.

ډېره خوشحاله شوه او د شپېلی و هلو تر پایه هلته ودرېده.

بله ورځ لږ وخته له کوتې و وته او د شپېلی و هلو منځ وخت یې و موند.

بیا به ورو ورو خپل وخت بدل او مخ کی به راوته تر څو چې د شپېلی و هلو پیل وخت یې و موند.

مسافربه هم په ټاکلی وخت راته، د شپېلی په و هلو به یې پیل کاوه، په خپل وخت به یې شپېلی ته د پای ټکی ایښود او کور ته به ته.

هغه نه پوهېده چې د شپېلی غږ تر هستوگنو کورونو پورې څی.

مسافر عادت کړ چې، هر ماښام به هلته څی.

د افسر لور هم په ټاکلي وخت له کوتې بالکن ته وته او د شپېلی غږ ته کیناسته، تر څو چې پای ته و رسېږی.

مسافر به کله نا کله چېرته ته او یا یې په وادونو کې گډون کاوه، په داسې ماښام به نه توانېده چې هغه ځای ته لاړ شي او شپېلی و وهي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

مګر جلی به هر ماښام په ټاکلي وخت بالکن ته وته او د شپېلی وهلو انتظار به یې کاوه.

هغه ورو ورو د شپېلی په غږ مینه (مه بڼه) شوه.

که چپری کوم ځای ته به له کورنۍ سره تل، کوبښښ به یې کاوه چې ځان ماښام بېرته، کورته ورسوي تر څو د شپېلی وهلو غږ ورنه تېر نه شي.

کله به هم د دوستانو کور کې پاتې کېده، شپه به پرې بڼه نه تېرېده او تر سهاره به یې د شپېلی د غږ سوچ کاوه.

یوه ورځ هغې له ځانه سره سوچ وکړ:

دا سړی به څوک وي؟

مګر هغه نه پوهېده چې شپېلی وهونکی، مسافر او افغان مهاجر دی. ماښامی شپېلی وهل دوام پیدا کړ.

وخت به تېرېده.

یوه ورځ چې کورنۍ یې په کور کې نه وه، له ځانه سره یې تصمیم و نیوه چې دا شپېلی وهونکی پیدا کړي او هغه د نږدې وګوري.

تر هغه پوښتنه وکړي چې دا شپېلی یې د چا نه زده کړې او ولې دلته شپېلی وهي؟

ستونزه یې څه ده؟

آیا مین (مه یڼ) شوی دی؟

د کوم ځای څخه دی؟

او داسې نورې پوښتنې یې په زړه کې تېرېدې.

لږ ځنډ وروسته یې تصمیم و نیو چې یو لنډ لیک ورته واستوي او پوه شي.

یو څه یې په لیک کې ولیکل، بیا لاندې کته شوه.

د خپلې خوږنې کور خوا ته لاړه او دروازه یې وټکوله.

د خوږنې کوشنې ورو، دروازه خلاصه کړه او سلام یې ورکړ.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

هغې سلام ته وعلیکم و وایه او پوښتنه یې وکړه:

نازی په کور کې ده؟

هغه و ویل:

هو!

هغه په کور کې ده.

بیا جلی هغه ته و ویل:

هغې ته غږ کړه.

هغه و ویل:

سمه ده!

اوس دستي!

الک کور ته د ننه شو او خپلې خور ته یې غږ کړ.

نازی دروازي ته راغله او له خور ږني سره یې روغېر وکړ.

نازی هغې ته د کور ننوتو بلنه ورکړه.

دوی کور ته د ننه شوي، سم دلاسه جلی کاغذ و ویست او نازی ته یې

و ویل:

دا کاغذ خپل ورور ته ورکړه، چی شپېلې وهونکي ته یې ورکړي.

نازی پوښتنه وکړه:

کوم شپېلې وهونکی؟

جلی زیاته کړه، دلته کوم څوک هر ماښام شپېلې وهي.

نازی و ویل:

هو!

زه هم کله، کله د شپېلې غږ اورم.

په رښتیا چې هم بڼه، خوره او په زړه پورې شپېلې وهي.

بیا یې جلی ته و ویل:

مینه شوې خو به نه یې؟

جلی و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

نه!

یوازې غوړم چې و پوهېږم.

څوک او ولې شپېلې وهي.

نازی خپل ورور ته غږ او ورته یې و ویل:

دا کاغذ واخله، شپېلې وهونکی پیدا کړه او ورته یې ورکړه.

بیا جلی زیاته کړه.

ور ته و وایه ځواب یې ولیکه او سبا دا وخت به یې له تا نه واخلم.

الک و ویل:

سمه ده.

بیا خور یې و ویل:

دا موضوع له ځانه سره وساته او چاته به یې نه وایي.

الک و ویل:

سمه ده!

لیک یې واخیست او له کوره بهر شو.

ډېر وګرځېد تر څو شپېلې وهونکی ومومي کړي.

الک شپېلې وهونکی وموند او کاغذ یې ورته ورکړ.

الک بیرته کور ته روان شو.

شپېلې وهونکی کاغذ خلاص کړ.

تیاره وه،

لیک، بڼه نه لوستل کېده.

له ځایه پاڅېد او یوې روښانه کوڅې ته نږدې شو، تر څراغ لاندې

ودرید، تر څو لیک ولولي.

په لیک کې لیکل شوي و:

سلام و علیکم!

کولای شم تا له نږدې و وینم؟

وروسته هغه لیک په جب کې کیننود او کور خوا ته روان شو.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

کور ته ورسید.

دشپې ډوډۍ یې و خوړه، وروسته یې لمونځ بیا ویده شو.
سهار شو.

ورځ د تل په څېر تېره شوه.
مازیګر شو،

بیا یې کاغذ را واخیست او د سوال په ځواب کې یې ولیکل:
هو!

ولې نه!

کوم ځای چې ته، ټاکي.

کاغذ یې جب ته کړ، شپېلې یې واخیسته، د تل په څېر یې واسکت په
جب کې کیښوده او له کوره و وت.
بیا د خپلې خوبني ځای لورې روان شو.
ځای ته ورسید.

بښپېلې یې له جبه و ویسته او په وهلو یې پیل کړ.

جلی چې د شپېلې غږ واورید، له کوره کته شوه او خپلې خوررني
(نازی) کورته لاړه.

ګوري چې د نازی ورور لوبې کوي.

هغه نږدې شوه او د نازی ورور ته یې په غوږ کې و ویل:

کولای شي چې هغه شپېلې وهنوکي څنگه لار شي؟

هغه و ویل:

هو!

ستونزه نشته.

بیا جلی و ویل:

لیک ترې واخله او هغه به نازی ته ورکړی.

بیا نازی به یې ماته راکړي.

الک و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

سمه ده!

الک شپېلی و هونکي پسي او جلی کورته لاره.
الک شپېلی و هونکي ته ورسید او سلام يې ورکړ.
مسافر سلام ته وعلیکم و ویل:
بیا يې کاغذ له جبهه و ویست او الک ته يې ورکړ.
الک هم کاغذ واخیست او کور خواته روان شو.
الک کورته ورسېد.

د کور مخ ته، ملګرو يې انتظار کاوه.
بیا هغه خپلو ملګرو ته و ویل:
زه کور ته ځم او ژر بېرته راځم.
تاسو لوبې پیل کړئ.

کوشنیانو لوبه پیل کړه او الک کور ته د ننه شو.
نازی ته يې غږ کړ.
هغه په پخلنځی کې وه.

هغې و ویل:

دلته راشه!

پخلنځي ته!

هغه پخلنځی ته د ننه شو او کاغذ يې نازی ته ورکړ.
الک د کوره د باندې شو او ملګرو سره يې لوبې ته دوام ورکړ.
شپه تېره شوه او سهار شو.

نازی له کوره و وته او خورږني کورته لاره.
ور يې وټکاوه.

خورږنه يې دروازه خلاصه کړه او نازی ته يې د کور راتګ بلنه
ورکړه.

نازی کور ته ننوته او اوسېدو (سالون) کوټي ته د ننه شوه، پر څوکی
کېناسته.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

خورږني يې د شیدو چای راوړ او نازی ته يې مخامخ پر میز کېښود.
نازی مننه وکړه بیا لږ وروسته يې کاغذ هغې ته ورکړ.
هغې کاغذ خلاص او لوست.

هغه خوشحاله شوه.

نازی هم د شیدو چای و څښه او کور ته لاړه.

جلې په سوچ کې وه،

څه وخت؟

کوم ځای د لیدو له پاره وټاکي؟

څو ورځې تېرې شوې.

بیا جلې تصمیم و نیو چې له الکه نظر واخلې او هغه مناسب ځای د
لیدو له پاره وټاکي.

بیا يې بل لیک ولیکه، هغې و غوښتل چې د نازی د ورور په ذریعه
يې شپېلی وهونکي ته ورسوي.

ورځ په سختې تېره شوه او ماښام شو.

جلې لیک واخیست او د نازی کور ته روانه شوه،

هغه کور ته ورسیده، دروازه يې وټکوله.

نازی دروازه خلاصه کړه.

جلې لیک نازی ته ورکړ او ورته يې وویل:

ورور ته دې ورکړه چې، شپېلی وهونکي ته يې ورسوي.

نازی هغې ته د کور د ننوتو بلنه ورکړه.

جلې وویل:

مننه کوم.

اوس څه کار لرم، بیا به سبا راشم.

جلې خپل کور ته لاړه او نازی هم دروازه وتړله.

لږ وروسته د نازی ورور راغی، نازی ورته لیک ورکړ.

بیایې وویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

دا لیک شپېلی و هونکی ته ورسوه.

او ورته و وایه چې خُواب یې و لیکي.

هغه و ویل:

سمه ده!

الک روان شو، شپېلی و هونکی ته ورغی او لیک یې ورته وسپاره.

الک بېرته راغی.

مسافر لیک خلاص او ولوست.

بیا یې شپېلی په جب کی کپښوده او کور ته روان شو.

کورته ورسېد.

د شپې پوډی یې وخوره، د لمانځه نه وروسته خپل خوب خای ته لار،

سر یې پر بالښت کښنود او سوچونه یې پېل کړل.

کله به یې ویل:

وبه لیکم چی د هغې ونې لاندې، چېرته چې زه شپېلی وهم.

بیا به یې سوچ کاوه چې، هلته کومه ستونزه منځ ته را نه شي، ځکه

چې هغه خای د پولیسو هستوگني (کالوني) خای دی.

سهار شو.

شپه یې په سوچونو کی تېره کړه.

وروسته د سهار د چای څښلو څخه، له کوره و وت او سرک خواته

لار تر څو یو مناسب او د پولیسو د هستوگن خای نه لري او د کچه

گری کمپ ته نږدی، کوم روښانه خای و مومي.

څو ساعته یې تېر کړل .

اخوا او دېخوا یې نظر اچوه تر څو لنډ خای و مومي.

د روغتون د لیدو سره یې بڼه سوچ ور په برخه شو.

په زړه کی ډېر خوشحاله او وږی ویل:

دا دی، خدای بڼه خای وښود.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

که چا پوښتنه وکړه، ورته به و وایم چې، دلته د رنځور پوښتنې له پاره راغلی يم.

دا د حضرت صبغت الله مجددی روغتون و.

مسافر روغتون ته د ننه شو او د روغتون په انگر کې و گرځېد، بیا وروسته د باندي او کورته لاړ.

د غرمې دوډی یې په خورا خوشحالی سره وخوړه او د څپرې سیوری ته کیناست.

مازیگر شو، هوا هم مخ په تیارېدو او ماښام نږدې شو.

مسافر له کوره و وت او د خپل ماښامي ځای لوري ته روان شو.

ټاکلی ځای ته ورسېد او د پولې په سر کیناست.

کاغذ یې له جبه و ویست او لیکنه یې پیل کړه.

ويي لیکل:

زما له نظره، مناسب ځای د لیدو له پاره د حضرت صبغت الله مجددی روغتون دی، کوم چې له ما او تا لیدو له پاره ډیر مناسب ځای دی.

دا ځای ستاسو له کورونو نه لرې او ماته لږ څه نږدې دی.

او که ته، تر ما کوم غوره ځای ټاکي، زه به هرو مرو درځم.

لیک یې په جب کې کېښود، شپېلی یې و وېسته او په وهلو (غږولو) یې پیل کړ.

جلی چې د شپېلی غږ واورید، له کوره بهر شوه او د نازی کور خوا ته روانه شوه.

د نازی د کور مخې ته یې د هغې ورو ولید، کوم چې په لاس کې یې د چرگي هگی وې.

الک نږدې شو او جلی ته یې سلام ورکړ.

هغی سلام ته وعلیکم و ویل:

بیا یې د نازی ورور ته و ویل:

کولای شي چې د شپېلی و هونکي څنگ ته لاړ شي؟

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

الک و ویل:

هوا!

اول به هګی کورته ورسوم بیا به لار شم.

جلی مننه وکړه او خپل کور ته روانه شوه.

الک هګی کورته یوړی او بېرته و وت.

الک د شپېلی و هونکې خوا ته لار.

هغه شپېلی و هونکې ولید.

سلام یې ورکړ،

مسافر ډیر خوشحاله شو، او سلام ته یې علیکم و ویل، بیا یې زیاته

کړه چې:

دا لیک هغې جلی ته ورسوه.

هغه و ویل:

سمه ده!

رایې کړه!

مسافر لیک ورکړ.

الک لیک واخیست او کور خوا ته روان شو.

کورته ورسید او لیک یې نازی ته ورکړ.

شپه تېره شوه، سبا شو.

نازی د خوررني کور ته ورغله، په لاره کې جلی د نازی مخې ته

راغله.

هغوی روغېر وکړ، نازی لیک هغې جلی ته وسپاره، د هغې نه یې

خدای پاماني واخیسته او بېرته، کورته راغله.

جلی لیک ولوست، ډېره خوشحاله شوه.

د شپې یې خوب و نه کړ، سهار شو، بیا یې تر ماښامه انتظار وکړ.

تا کله وخت په نژدې کېدو او د جلی زړه په رپېدو شو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

هغه له کوره و وټه، ریکشا کی کښاسته او روغتون خوايي حرکت وکړ.

لږ ځنډ وروسته هغه روغتون ته و رسېد او له ریکشا کته شوه. دروازي نه، انگر ته د ننه شوه او تر یوی ونې لاندې ودرېده. په دې وخت کې، مسافر هم انگر ته ننوت او د شاوخوا په لیدو یې پیل کړ.

ډیره سخته شبیه وه.

ځکه دوی یو بل نه پېژندل، نه هم په هغه وخت کې موبایل ټیلفون و، چې د هغه په وسیله یو بل پیدا کړي.

څه وخت تېر شو چې سترگې یې پر یوی بڼکلی جلی ولگېدې. داسې معلومه چې د چا انتظار کوي.

مسافر څو دکیکی خپل ځای کې ودرید او د هغې په ننداره شو. جرأت یې نه کاوه چې هغې ته نږدې او ترې پوښتنه وکړي .

هغه هم نه پوهېده، کوم څوک چې د هغې ننداره کوي، هماغه شپېلی وهونکی دی.

یو څه وخت تېر شو، په یاد یې راغی چې شپېلی له جبهه وباسي او په لاس کې یې ونیسي.

که چېرې هماغه جلی وي، پوهېږي چه زه یم.

شپېلی یې له جبهه و ویسته او په لاس کې یې ښکاره و نیوه.

په دې وخت کې د جلی، شپېلی ته پام شو، هغه پوه شوه چې دا هماغه شپېلی وهونکی الک دی.

هغه ته یې اشاره وکړه چې نږدی را شي

هغه نږدی شو او جلی ته یې سلام ور کړ.

هغې هم سلام ته وعلیکم و ویل .

مسافر د هغې مخې ته ودرید او ویې ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

تا غوښتل چې له ما سره وگوري؟

هغې و ویل:

هو!

ما غوښتل.

بیا مسافر و ویل:

اورم!

څه دې ویل؟

الک پیر ښکلی و، خدای پاک ورته ښایست او ښه ځواني ورکړی وه،

جلی د الک تر اغېزې لاندې راغله او زړه یې په ډبه هاري شو.

ژبه یې بنده، بنده شوه او ویې ویل:

د کوم ځای یې؟

هغه و ویل:

د افغانستانه راغلی یم.

هغې و ویل:

نوم دې څه دی؟

هغه و ویل:

مسافر!

بیا یې وپوښتل:

چېرې ژوند کوي؟

هغه و ویل:

په کمپ کې.

بیا یې و پوښتل:

په کوم کمپ کې؟

مسافر و ویل:

د کچه گری په کمپ کې.

مسافر هم د جلی تر اغېزې لاندې راغی.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

ځکه هغه هم بنکلي او پښتنه پیغله وه.

بیا جلی و پوښتل:

څه کار اوبار کوي؟

هغه و ویل:

وزګاریم، کله ناکله په میده یې کې مزدوري کوم، بیا مازیګر د لوبو
ننداره ته ځم، ما بنام راحم د ستاسو ودانیو ته څېرمه شپېلی وهم او خپل
غم پرې لري کوم.

جلی موسکې شوه او هغه ته یې و ویل:

ته بنکلي شپېلی وهي!

زه ستا د شپېلی د اوریده له پاره کوټي نه بالکن ته وځم، تر پایه یې
اورم، کله چې ته شپېلی بنده کړي، بیا پوهېږم چې ته کور ته ځي.

ما سوچ کاوه چې ته پېښوری یې،

اوس پوه شوم چې ته مهاجر او افغانی یې.

په دې وخت کې ګڼه ګڼه ډېره شوه او جلی له هلکه خدای پاماني
واخیسته او د شفاخانې نه د باندې شوه.

جلی ریکشا ودروله، په هغې کې کیناسته او کور لوري ته روانه شوه.
الک په خپل ځای کې ولاړ و، هغې په سې یې کتل تر څوچې له
دروازې و وته.

مسافر ډېر په سوچ کې شو، او په زړه کې یې و ویل:

عجیبه پېښه وه!

هیڅ نه پوهېږم!

بیا یې و ویل:

د پېښې نه، تېښته نشته!

څه چې د خدای رضا وي.

بیا له دروازې نه و وت او په پېښو کور لوري ته روان شو.

جلی هم کورته ورسیده، زړه یې بی کراره و.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

سهار د شیدو چای خوړو نه وروسته خپلې خوړنې کورته ورغله، د هغه الک په هکله یې خپلې خوړنې ته کیسه وکړه او زیاته یې کړه: هغه ډېر بڼه، جگ ځوان او بڼکلی و، مگر هغه مهاجر دی، د کچه گری په کمپ کې، اوسېږي.

خوړنه یې په خندا شوه او ویې ویل:

شپېلې و هونکې دې خوښ شو؟

هغې و ویل:

هو!

بیا جلی و ویل:

ما سوچ کاوه چې هغه به زمونږ هیواد وال وي، هغه مهاجر و.

بیا خوړنې یې و وېل:

څنگه په سوچ کې شوي؟

لکه چې الک دې ډیر خوښ شو؟

هغې و ویل:

زه خو د هغه په شپېلې وهلو مینه شوي وم.

بیا خوړنې یې و ویل:

او س په هغه مېنه شوي؟

هغه موسکې شوه او ویې ویل:

نه!

هیڅکله!

هغه یو مهاجر دی.

زه یوازې د هغه په شپېلې وهلو مېنه شوي يم.

خوړنې یې و ویل:

وگوروا!

بیا خوړنې یې غږ کړ:

څه سوچ کوي؟

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

چای دې سور شو.

هله!

چای دې و څښه!

هغې پیاله واخیسته او سور چای یې و څښه.

بیا له ځایه پاڅېده او خوررني ته یې و ویل:

زه کور ته ځم.

خوررني یې هغه تر دروازي ورسوله، دروازه یې خلاص او دباندې

شوه.

جلی کورته لاړه، هر ماښام به یې د شپېلی غږ په مینه اورېده او تر

پایه به بالکن کی ناسته وه.

څه وخت تېر شو، د هغې په زړه کی د هلک مینه پیدا شوه، هغې به

کوبښن کوه چې هغه له زړه وباسي، یوازي د شپېلی د غږ په اورېدو

قناعت وکړي.

الک هم د جلی په اړه سوچ کول پیل کړ او له ځانه سره به یې ویل:

زه او هغه جلی!

هیڅ امکان نه لري.

مسافر د شپېلی وهلو ته دوام ور کړ.

ورو، ورو د هغه په زړه کی د جلی مینه پیدا شوه.

کوم وخت چې جلی د شپېلی غږ واورېد، زړه به یې په ډبه هاري شو،

د هلک ځواني به ور په یاده شوه او له ځانه سره به یې وپل:

څومره بڼه ځوان، څومره با ادبه، خپل رښتیا یې و ویل، او و نه یې

غوښتل چې ما ته دروغ و وايي.

وخت تېر شو.

جلی و غوښتل چې بیا د هلک سره و وینی.

لیک یې ولیکه، د خوررني ورور ته یې ورکړ، چې شپېلی وهونکی

ته یې ور کړي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

الک هم لیک شپېلی و هونکي ته وسپاره.

مسافر لیک واخیست او وپي لوست.

بیا یې په پای کې ولیکل:

سمه ده!

ماښام!

همالته!

روغتون کې!

په انګړ کې!

تر ونې لاندې!

بیا یې لیک الک ته ورکړ او وپي ویل:

دا دی!

دا بیرته جلی ته ور کړه!

الک لیک واخیست او روان شو.

جلی په بالکن کې ناسته وه .

هغه د خوررني د ورور په انتظار کې وه چی کله به راشی؟

الک له ورايه څرګند شو.

هغه خوشحاله شوه او دروازي خوا ته لاړه.

مخکې تر دې چې هلک دروازه وټکوي، هغې ور پرانیست او ودریده.

الک ورسپد.

جلی اخوا دپخوا وکتل.

څوک نه ښکارېده!

الک ته یې و ویل:

راکړه!

الک، لیک ورکړ او روان شو.

جلی دروازه وټرله.

پخلنځي ته لاړه.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

لیک یې خلاص کړ او ویې لوست.
بیا یې بې اختیاره د الک ځواب بڼکل کړ؛
لیک یې څیرې کړ تر څو، بل څوک یې و نه ویني او د هغې په راز
پوه نه شي.

سبا ماښام د وعدې سره سم، روغتون ته لاړه.
د روغتون انګر ته د ننه شوه، سترګې یې په مسافر ولګېدې، زړه یې
په ډبه هارو شو، مسافر هم تر ونې لاندې ولاړ و.
هغه هم د مسافر په زړه کې خوږه شوه.
بیا جلی مسافر ته نږدې شوه.

سلام یې ورکړ،
مسافر، دهغې سلام ته وعلیکم و ویل.
بیا د جلی، پو بڼتني پیل شوي.

څو کسه په کور کې اوسېږی؟
څو ورونه او خوښې لری؟
په افغانستان کې د کوم ځای یاست؟
روزگار مو په هیواد کې څنگه دی؟

.....

او داسې نور.
مسافر به هم، ورته رښتیا ویل.
بیا جلی مسافر ته و ویل:
مننه کوم.

کله نا کله به دلته سره وینو!
مسافر و ویل:

سمه ده.

کومه ستونزه نه شته،

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

بیا جلی خدای پاماني واخيسته او کور ته روانه شوه.
مسافر هم لږ وخت وروسته کور خواته روان شو.
د دوی مینه به ورځ په ورځ ډېرېده او لیده کاته یې هم ډېرېدل.
دا لیده کاته به یې د هفتې په منځ کې و.
مینه یې خورا ډېره شوه.
جلی دې ته اړ شوه چې مسافر ته و وایي له هغې نه ریبیاري وکړي.
مسافر دا موضوع له خپلې مورې سره شریکه کړه.
مو ریبې ور نه پوښتنه وکړه؟
دا جلی څوک ده؟
هغه و ویل:
پښتنه ده؟
بیایې و ویل:
د افغانستان د کوم ولایت نه ده؟
مسافر و ویل:
د افغانستان، نه ده.
مور یې و پوښتل؟
د کوم ځای ده چې پښتنه ده خو د افغانستان نه ده؟
هغه زیاته کړه،
موري!
هغه د پېښور پښتنه ده،
پوهېرې چې پښتون، غټ تېر دی .
د انگریزو دسیسو له کبله یې پښتانه په دوی برخو و وېشل، تر څو
خپلو موخو ته ورسېږي.
مور یې ویل:
هو!
مور به مې راته ویل؛

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

بیا یې و پوښتل:

جلی چپرته اوسپړی؟

هغه و ویل:

په پولیس کالوني کې اوسپړی.

مور یې و پوښتل:

هغه څنگه، هلته اوسپړی؟

مسافر و ویل:

هغه د پېښاور د ښار د یو لور پوري افسر لور ده.

مور یې و ویل:

توکي کوي او که رښتیا وايي؟

مسافر و ویل:

رښتیا وایم.

بیا مور یې و ویل:

دې سره څرنگه آشنا شوي؟

مسافر خپله کیسه د شپېلې وهلو نه پیل کړه.

مور یې حیرانه او هکه پکه شوه.

بیایې و ویل:

مونږ مهاجر یو او دوی مینست دي،

همدا راز مونږ یې وسوه او دوی شتمن خلک دي، پلار یې هم د

پولیسو جگ پوری افسر دی.

امکان نه لری!

بیا مور یې پوښتنه وکړه:

تا د خپل ژوند کیسه ور ته کړی ده؟

مسافر و ویل:

هو!

ما ورته ټوله رښتیا ویلي ده.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

د خپل ژوند، کورنۍ، ورونو، خویندو، روزگار، په کمپ کې ژوند کول، ټول مې ورته رښتیا ویلي دي.

مور یې بیا په سوچ کې ډوبه شوه او ویې ویل: خه وکړم؟

مسافر و ویل:

دا موضوع نن شپه د پلار سره مې شریکه کړه.

هغې و ویل:

سمه ده.

مسافر په سوچ کې له کوره و وت.

شپه شوه.

د مسافر پلار هم سترې، ستو مانه کور ته راغی.

د شپې د ډوډۍ نه وروسته، هغې د مسافر پلار ته، ټوله کیسه وکړه.

د مسافر پلار هم هک پک پاتې شو.

د مسافر مور ته یې و ویل:

ټوکې کوي او که رښتیا وايي؟

هغې و ویل:

رښتیا وایم.

مسافر هیڅکله دروغ نه وایي.

د مسافر پلار و ویل:

خه و کړو؟

هغې و ویل:

اړینه ده چې د جلی کور ته ریباري لار شو.

بیا د مسافر پلار و ویل:

مونږ خو مهاجر او بی وسي خلک یو، خه هم د ولور له پاره نه لرو،

دا کار به څنگه شي؟

د مسافر مور و ویل:

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

خدای مهربانه دی.

که چیرې هغوی و مني، زه به هیواد ته لاره شم او پلارنۍ پاتې ځمکه به و پلورم.

ته خو هسي هیواد ته تلۍ، نه شي.

ځکه چې دولت به دې بندي کړي.

د مسافر پلار و ویل:

هو!

سمه ده!

خدای وکړي!

بیا د مسافر پلار و ویل:

انتظار به وکړو چې مسافر راشي او د هغه نه د جلی د اوسیدو پته واخلو.

لږ وخت تېر شو او مسافر کورته راغی.

پلار یې پر هغه غږ کړ:

دلته راشه!

هغه هم څپري ته نږدې او سلام یې واچوه.

مور او پلار یې وعلیکم و ویل.

پلار یې و ویل:

دلته کینه!

مسافر کیناست.

پلار یې د جلی په هکله و پوښتل؛

هغه هم رښتیا ځوابونه ورکړل.

بیا یې و ویل:

کله او څوکسه کولای شو د جلی کور ته لار شو؟

مسافر و ویل:

سبا به د جلی نه پوښتنه وکړم چې څه وایي؟

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

پلار یې و ویل :

سمه ده!

بیا هر څوک خپل د خوب ځایونو ته لارل او بیده شول.
سهار شو بیا غرمه او وروسته ماښام شو، مسافر د جلی سره په ټاکلي
ځای کې ولیدل او ترې پوښتنه یې وکړه:

هغې و ویل:

لومړی به ستا مور او پلار راشي.

بیا به ټول شیان روښانه شي.

مسافر و پوښتل:

کومه ورځ؟

هغې و ویل:

د جمعي په ورځ،

په دې ورځ به زما پلار په کور کې وي.

مسافر و ویل:

سمه ده!

زه به مې خپل پلار او مور ته و وایم.

د جمعي په ورځ به زما مور او پلار، ستاسو کور ته ریباري راشي.

جلی په مسکا او په زړه کې خوشحاله شوه.

بیا یې سره خدای پاماني واخیسته او هر څوک خپل کور ته روان
شول.

ورځې تېرې شوې او جمعه ورسېده.

مسافر او جلی په زړونو کې ډېر خوشحاله وو، سوچ یې کاوه چې دا

هوکړه به ډېر ژر تر سره شي او دوی به پرته له کومې وېرې سره

لیده کاته وکړي.

ماسپینین شو او مسافر خپلې مور څنگ ته نږدې او ویې ویل:

پلار مې په دې وخت کې څه شو؟

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

هغې و ویل:

د جمعې لمونځ ته تلې دی، او س به راشي.
په همدې وخت کې د هغه پلار کور ته دننه شو، مسافر خوشحاله شو
او د پلار مخې ته لاړ.

لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې د هغه لاسونه مچو کړل.

پلار یې سلام ته وعلیکم او د هغه سره یې مچو کړ.

بیا یې مسافر ته و ویل:

کولای شو لاړ شو؟

هغه و ویل:

هو!

ولی نه!

بیا هغوی درې واړه له کوره و وتل:

سړک ته نږدې شوو، یوه ریکشا یې ودروله او په کې سپاره شوو.

ریکشا موخې ته ورسېده او هغوی د ریکشا نه پلي شو.

بیا مسافر و ویل:

زه به تاسو د هغې تر کوره لارښونه وکړم بیا به زه بېرته راشم او

د هغې غټې ونې لاندې به د تاسو انتظار وکړم.

هغوي و منه،

بیا هغوي د جلی کور خوا ته روان شوو.

مسافر د جلی کور له ورايه وښود او خپله یې بېرته ټاکلی ځای لوري

ته روان شو.

هغوي کور ته نږدې شوو،

جلی هم په بالکن کې ولاړه او د ریبیاری انتظار یې کاوه.

هغوی دروازه وټکوله او جلی منډه کړه، دروازه یې خلاصه کړه،

لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې وپوښتل:

څوک او د چا سره مو کار دی؟

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

هغوی و ویل:

میلمانه یو، میلمانه مو په کار دي؟

هغې خپلې مور ته غږ کړ او ویې ویل:

مور یې!

میلمانه دي.

مور یې دروازې ته راغله او هغوی ته یې د ناستې (سالون) کوټې ته

لارښونه وکړه، هغوی کوټې ته ننوتل.

مور یې و ویل:

پلار ته دې غږ کړه!

ته د شیدو چای جوړ کړه، کوم وخت چې ما و ویل، بیا هغه راوړه.

مور یې په کیسه پوه وه او جلۍ هغې ته کړې وه.

دوی په خبرو پیل کړ.

بیا یې جلۍ په هکله د ریبیاری غوښتنه وکړه.

د جلۍ پلار د الک په هکله څېړنې پیل کړې، له خبرو نه روښانه

شوه چې هلک د افغانستان او دلته مهاجر دی.

هغه د مهاجرو په یوه کمپ کې ورځې او شپې تېروي.

په همدې وخت کې جلۍ د اوسیدو(سالون) کوټې ته نږدې او تر

دروازې شا ودرېده، تر څو د خپل پلار خبرې واورې چې د هغې په

هکله څه پرېکړه کوي.

خبرې خورا تودې وې.

مگر د جلۍ د پلار زړه نه و، په پایله کې یې پرېکړه وکړه چې هغوی

ته د نه منلو ځواب ورکړي.

د جلۍ مور ډېر کوښښ کاوه چې دا ریبیاري بلې ورځې ته پرېږدي

تر څو د جلۍ او د هغې ماما گانو سره مشوره وکړي.

مگر د جلۍ پلار د هغې خبره وا نه وږېده او هغوی ته یې د نه منلو

ځواب ورکړ.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

په دې وخت کې جلی په ژړا شوه او د دروازې نه لرې او خپلې کوتې ته روانه شوه.

د مسافر پلار، مور هم له ځایه پاڅېدل او وپې ویل: که بیا بله ورځ راشو، ستاسو نظر څنگه دی؟ هغه و ویل:

زما یوه خبر او هغه هم پخه خبر ده.

مونډر او تاسو سره ډېر توپیر لرو، دا کار نه کېدونکی دی.

د مسافر پلار او مور ډېر خواښیني شوو او د جلی د کوره و وتل:

هغوي د ونې خواته روان شوو، کومه چې مسافر ورته بنودلې وه، و نی ته نږدې شوو او مسافر د خپلې مور او پلار مخي ته ورغی او خوشحاله بنکارېده.

مسافر خپلې مور او پلار ته سلام ورکړ، وپې ویل: څنگه شو؟

هغوی سلام ته وعلیکم و وایه او وپې ویل:

کار خو ونه شو.

د جلی پلار راضي نه دی، زیاته یې کړه چې هېڅ خبره نه مني او وایي:

سمه ده چې مونډر او تاسو سره یو قام او پښتانه یو، خو دا کار ناشونی دی.

مسافر هم خورا خپه شو.

دوی ټول مخ پر کور روان شوو.

کورته ورسېدل او څپرې خوا ته لارل. هلته کیناستل.

د کور نورو غړو ترې پوښتنه وکړه:

خوشحاله راغلی او که خپه؟

د مسافر مور و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

خوړا خپه.

هغوي هم خپه شوو.

شپه تېره شوه.

سهار شو.

مسافر له کوره و وت او خپله پرونی کیسه یې ملگری ته و کړه:

ملگری یې هم، ډیر خپه شو.

بیا یې و ویل:

مه خپه کېږه!

خدای مهربانه دی!

جلی پر تا مینه ده.

ډیر سوچ مه کوه؛

مسافر و ویل:

زه له هغې سره خبرې کوم.

کېدای شي خپل پلار ته قناعت ور کړي.

ملگری یې و ویل:

دا سمه ده.

خو ورځې وروسته یې له جلی سره خبرې وکړي.

هغې وعده ورکړه چې ستونزه به د مور په ذریعه حل کړي.

مور یې د جلی د مینتوب کیسه د هغې پلار ته وکړه او ورته یې و

ویل:

ما هم ورته ډېر نصیحت وکړ، مگر هغه یې نه مني او پر الک ولاړه

او مینه ده.

د جلی پلار پرېکړه وکړه چې هغه پرې نه ږدی چې له کوره و وځي

او د الک سره و ویني.

پلار یې سوچ کاوه چې، کېدی شي جلی له الک سره افغانستان ته لاړه

شي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

دا به، ده او د ده کورنی ته ډیره ستونزمنه خبره وي.
ورځې تېرېدې او جلی نه شو کولای الک و ویني.
دواړو به په جلا جلا سوچونه کول او د حل لارې به یې کتلې.
مسافر به خواشینې بنکارېده او له چا سره به یې خبرې هم نه کولې.
د مسافر چوپتیا به د هغه مور او پلار زو راوه او په سوچ کې به یې
ډوبه و.

د مسافر پلار یوه ورځ وختي ماجت ته لار، دوي کسان جومات ته
راغلی وو. هغه خپل نفل لمونځ وکړ، نا بېره یې په زړه کې وگرځېد
چې هغه موضوع د ملا سره شریکه کړی، گوندي هغه ورته کومه
لاره و مومي.

زړه، نا زړه ملا خوا ته نږدې شو او ورته یې و ویل:
کولای شم یوه شخصي موضوع در سره شریکه کړم؟
هغه و ویل:

هو!

و وایه!

هغه د مسافر د مینې او ریباری تگ کیسه ملا ته وکړه،
هغه و ویل:

ته سوچ مه کوه، که نصیب وي د حل لاره به پیدا شي.

ملا زیاته کړه، ویی ویل:

په هغې کالونې کې د جومات امام زما ډېر نږدې ملگری دی، مونږ

په یوې مدرسې کې سبق ویلی دی.

زه به لار شم او د هغه سره به مشوره وکړم.

بیا یې د جلی د کور پته واخیسته.

د مسافر پلار ډیر خوشحاله شو او کور ته لار.

مازیگر شو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

ملا د کالونی په لور حرکت کړ. یوه گری وروسته کالونی ته ورسید او جومات خوا ته لاړ. د مازیگر جمع نږدې وه، هغه هم جومات ته د ننه شو او د مازیگر لمونځ یې په جمعی سره ادا کړ. خلک د جومات نه په وتو پیل کړ. هغه هم ودرید تر څو خلک لږ او ځان ملا امام ته نږدې کړي. ورو، ورو ملا امام خواته نږدې شو. په دې وخت کې د امام ورته پام شو، هغه خواته یې منډه کړه، خپل ملگری یې په غږن کې ونیو، روغ بر یې ورسره وکړ، بیا یې دېږي خوا ته بوته او چای یې ورته وغوښت. دواړه پر کټ کیناستل او پر خبرو یې پیل کړ. بیا له ملگری یې و پوښتل: څرنگه دې خوا راغلی؟ هغه و ویل: لومړی، ستا د لیدو له پاره، بیا یوه موضوع می درسره شریکوله، کومه چې د ستاسو کالونی پورې اړه لري. هغه و ویل: مهرباني! و وایه! هغه و ویل: زمونږ د سیمې الک او ستاسو د سیمې جلی سره مینه لري، جلی پر الک خورا مینه ده، لومړی هغه د الک په شپېلی وهلو او بیا وروسته د هغه د لیدو نه، پر هغه هم مینه شوي ده. بیا جلی خواست وکړ تر څو الک هغوي کورته ریبیار واستوی.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

الک خپل مور او پلار د هغې جلی کورته واستوو، مګر د جلی پلار
ریباری و نه منله او ورته یې وویل:
دا خبره ناشوني ده.

هغوی ډیر خپه کورته راغلل او په اړه یې، نن دا کیسه ما ته وکړه.
ځکه نن تا څنگ ته راغلم، کېدای شي ته ورته کومه د حل لاره مونده
کړې.

هغه و ویل:

سمه ده!

د کور پته یې لري؟

هغه و ویل:

هو!

د هغې جلی د کور پته یې ور کړه.

هغه و ویل:

ملا صاحب!

زه هغه بڼه پېژنم.

هغه د سیمې ستر پولیس دی، زه به ورسره خبرې وکړم، بیا به تاته
احوال درکړم.

ماښام نږدی شو او ملا له خپل ملګري نه د تګ اجازه واخیسته او
کمپ لوري ته روان شو.

څو ورځې تېرې شوې، د ملا ملګری کمپ جومات ته راغی او خپل
ملګری سره یې وکتل.

بیا یې ورته و ویل:

ما د هغې د پلاره سره وکتل او ماته یې هم، د نه ځواب راکړ.

اوس یوازی یوه لاره شته،

هغه لاره د پښتنو په منځ کې د جرګې لار ده، کوم چې پښتانه ته د
منلو وړ ده.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

راځی چې د مسافر د پلار سره خبرې وکړو او یوه د جمعی ورځ وټاکو او د جلی پلار کور ته جرگه لار شو، گوندې لاره اواره شي. په همدې خبرو کې د مسافر پلار هم ورسید، ملا امام ورته بلنه ورکړه چې، نږدې کېږي.

هغه هم نږدی کیناست او په گده سره یې فیصله وکړه، تر څو د جلی کور ته جرگه ولېږي.

په جرگه کې به څلور ملایان، څلور د کمپ سپین ږیري او د هلک پلار به وي.

دوی، وخت یې د جمعی ورځ و ټاکله.

د کالوني ملا امام ته یې وظیفه ورکړه تر څو د جلی پلار سره د جرگې او وخت په هکله معلومات شریکه کړي.

د کالوني ملا امام خبره و منله او د وعدی سره سم د جلی پلار سره یې و لیدل او د جرگې د وخت او موضوع په هکله یې، هغه ته ټول معلومات ورکړل.

جمعه را ورسیده او د جرگې غړی تیار شوو او د کالوني په لور یې حرکت وکړ.

هغوی یوه گری وروسته یادې سیمې ته ورسېدل او د جلی د کور په لور یې گړندي گامونه واخیستل.

کور ته نږدی شوو.

د کچه گری ملا امام، نورو ته و ویل:

ورونو!

نن به دا موضوع په بڼه بنان او د دواړو کورنیو په گټه تمام کړو، تر څو چې پاپلی ته نه یو رسېدلي، له کوره به نه وځوو.

ټولو دا خبره و منله.

وروسته ملا امام و ویل:

بسم الله!

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

دروازه و ټکوی.

د هلك پلار د مخه شو او دروازه يي وټکوله.

د جلی پلار دروازه خلاصه کړه او میلمنو ته يي بڼه راغلاست و وایه. بیا يي له ټولو سره روغېر و کړ او هغوی ته يي د ناستي (سالون) کوټي ته بلنه ورکړه.

د جلی پلار د شیدو چای فرماینت ورکړ.

د جرگي غړو په خبرو پیل کړ او ويي ويل:

مونږ ټول يو قام او پښتانه يو، اړينه نه ده چې يو تر بله ځان پورته وگڼو، بڼه خبره به داوي چې نن يوي بڼي پاپلي ته ورسېرو.

خبری اوږدی او د شیدو چای ورسېد.

د کچه گری ملا امام و ويل:

مونږ تر څو چې پاپلي ته ونه رسېرو، نه چای څښو او نه به له کوره وځوو.

بیا يي زیاته کړه.

مونږ ټول د جلی د میني په اساس راغلي يو که چېری دا کار ونه شي ، دا به ډېرې بدې پاپلي و لري.

د جلی پلار په سوچ کې ډوب شو، په یاد يي راغی چې يوه شپه د هغي لور تصميم نيولی و چې ځان وژنه وکړي.

بیا د جلی پلار و ويل:

دومره چې تاسو بڼه خلک یاست او جرگه مو را غوښتي ده د پښتنو د جرگي په اساس تاسو خبره په يوه شرط منم.

بیا د کالوني ملا امام غږ کړ:

و وایه کوم شرط؟

هغه و ويل:

که چېری تاسو له ما سره موافقه کوي، هغه دا چې، الک به له واده وروسته همدلته پاتي کېږي، زه د جرگي سره موافقه کوم.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

د مسافر پلار و ویل:

دا به د مونږ له پاره ډېر سخت کار وي، بڼه به وي چې د الک سره مشوره وشي.

ټولو و منله او ويې ويل:

دا بڼه کار دی.

بیا د جلی پلار و ویل:

اوس د چای په څښلو پیل کړئ.

خبره لنډه او پای ته نږدې شوه.

هغوی چای و څښو او خوشحاله شوو.

بیا دې کچه گری ملا امام و ویل:

اوس به څه کوو؟

د جلی پلار و ویل:

تا سو د مسافر سره خبرې و کړئ، مونږ به د کوژدې دسمال او پتاسي تیارې کړو.

بیا د جرگې را تگ ته اړتیا نه شته، څو کسه نارینه او بڼځینه به راشي، مونږ به ورته دسمال او پتاسي ورکړو او خبره به خلاصه کړو.

بیا یې د ملا امام نه و غوښتل چې یوه د خیر دعا و کړي.

هغه دعا و کړه، د کوره څخه و وتل، ټول خوشحاله شول او د الک پلار ته یې مبارکي و ویله، هر څوک خپلو کورنو خوا ته روان شوو.

د الک پلار کور ته لاړ، څپرې لاندې کیناست، د الک مور، خویندې، وروڼه هم و رسېدل، او له هغه یې و پوښتل:

جرگه څنگه شوه؟

هغه و ویل:

جرگه مو و کټله.

د ملایانو کور دې اباد وي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

د الک کورنی ډېره خوشحاله شوه او ویې ویل:

کومه ستونزه خو به نه وي پاتې شوې؟

هغه و ویل:

نه!

یوه شرط پاتې شو،

د الک مور و ویل:

بیا کوم شرط؟

مونږ کولی شو چې تر سره یې کړو؟

هغه و ویل:

هو!

دا شرط د مسافره پورې، اړه لري.

که هغه وغواړي، خبره خلاصه ده.

بیا هغې و ویل:

و دې نه ویل؛

کوم شرط؟

هغه زیاته کړه او ویې ویل:

د جلی پلار شرط کېښود، که چېرې الک د واده نه وروسته زمونږ په

کور کې پاتې کېږي، مونږ یې منو.

مور یې و ویل:

دا دې لا بله خوشحالي!

مونږ په څه خوارېو هغه لوی کړی دی، بیا به یې هغوی ته سپارو؟

پلار یې و ویل:

بس!

ژوند همداسې دی.

خدای دې مونږ په خپل امان کې و ساتي،

څه چې د خدای رضا وي.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

بیا د الک پلار و پوښتل:

مسافر چېرې دی؟

موریې و ویل:

هغه د باندي دی.

اوس به راشي.

دوی په خبرو بوخت وو چې مسافر کور ته د ننه شو.

هغه پلار ته نږدې شو او سلام یې وا چوه.

پلار یې علیکم و ویل،

بیا یې و ویل:

راځه لږ نږدې کېنه او هغه نږدې شو.

هغه ور ته و ویل:

د جلی پلار یو شرط لري.

مسافر و ویل:

کوم شرط؟

هغه و ویل:

وروسته له واده څخه، د خسر کور کې اوسېدل.

مسافر و ویل:

زه یې نه منم.

زه نه غواړم چې د خپل مور، پلار، خویندو او ورونو نه جلا، ژوند

و کړم.

مسافر د دې خبرو په اورېدو سره بیر خواشینی او له کوره و وت.

د خپل ملگري خواته روان شو، له هغه سره یې و کتل، ټولې تېرې

شوي خبرې یې ورته وکړې.

بیا ملگری یې و ویل:

ته د جلی سره خبره وکړه، گوندي کومه لاره ورته پیدا کړي.

هغه و منله او ماښام کور ته راغی.

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

مور ته یې و ویل:
لومړی غواړم چې د جلی سره خبری و کړم، و گورم چې هغه څه
وايي؟
مور یې و ویل:
سمه ده!
څرنګه چې د تا خوښه وي.
یوه ورځ وروسته مسافر د جلی سره و کتل، او هغې ته یې د پلار
شرط و وایه.
هغه موسکې شوه او ویې ویل:
ته زما د پلار خبره ومنه!
وروسته به مونږ جلا ژوند وکړو.
مسافر و ویل:
ستا پلار نه غواړی چې مونږ جلا ژوند وکړو.
هغې و ویل:
هو!
وروسته به ټول کارونه سم شي.
اوس له پاره د هغه خبره و منه!
زه د ستا سره ولاړه یم.
مسافر خوشحاله شو، د هغې نه یې خدای پاماني واخیسته او کور ته
روان شو.
د شپې ډوډۍ نه وروسته، هغه د جلی سره د لیدو او د هغې زیرکتیا
خبره د خپلې کورنۍ سره، شریکه کړه.
هغوی و ویل:
څه چې د ستا او جلی په خیر وي، مونږ به یې وکړو.
یوه ورځ وروسته د الک پلار د ملا امام خواته لاړ او هغه ته د مسافر
د پرېکړې خبر ورکړ.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

هغه و ویل:

څه چې د خدای رضا وي.

د جمعی په ماسپښین، هغوي څو بنځینه او نارینه تیار او د جلی کور ته یې ریباری ته واستول.

دا ځل د الک مور د شرط موافقه یې، جلی مورته و ویله، هغه هم ډیره خوشحاله شوه.

بیا نارینو په خپل منځو کی خبری اتری وکړی.

یوه گری وروسته د جلی مور د هغی د پلار په اشاره د پتاسو دسمال راوړ او د هغوی په مخ کی یې کښنود.

هغوی هم یوه انداز پیسی د افغاني رواج سره سم په مجمه کی کښنودې؛

چای یې و څښو او وروسته د پتاسو دسمال یې واخیست او خورا خوشحالی سره د جلی د کوره و وتل.

دواړو خواو ته خوشحالی پیل شوه، جلی او الک هم کولای شو چې په خپل مینځو کی بی له وېرې سره وگوري.

هغوی کوژده او بیایې واده وکړ.

الک د جلی په کور کی خپل نوی ژوند پیل کړ، مگر هره ورځ به په سختی سره تېرېده؛

هغه لومړی له هیواده جلا شو.

بی کوره په کمپ کی اوسېده، بیا د کورنی نه هم جلا شو.

څه موده تېره شوه او جلی مسافر ته و ویل:

زما زړه ډیر په تنگ دی.

بڼه به وي چې د تاسو کورته، لار شو.

الک و ویل:

سمه ده!

ته مور ته دې و وایه چې سبا مونږ د مسافر کورته ځو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

هغی د خپلی موری نه اجازه واخیسته او د مسافر کورته لارل.
هغوی ټوله ورځ الله تېره کړه او ماښام کورته ستانه شوو.
داسې به کله، ناکله د الک او جلی خپلو او خپلوانو کورونو ته میلستیا
ته تلل.

خومیاشتی تېری شوي.
په حالاتو کی بدلون راغی.
افغان مهاجر په ستنېدو پیل کړ، د الک کورنی هم هیواد ته ستنه شوه.
الک خپه بنسکارېده.

هیڅ موسکا یې په شونډو کی نه بنسکارېده.
یوه ورځ جلی د مسافر نه پوښتنه وکړه:
ولی ډېر خپه بنسکاری؟
هغه و ویل:

د هیواده جلا بیا د خسر کوره کی ژوند، د بندي په څېر دی.
جلی و ویل:

ته مه خپه کېره!
زه هم په خپله ژمنه ولاړه یم، وخت به و رسېږي او مونږ به جلا
ژوند پیل کړو.

هغه و ویل:

دا امکان نه لري.

زه خو کار اوبار نه لرم.

او په هیواد کی ویجاړ شوی کور لرم،

د کور جوړلو ته پیسې په کار دي چې مونږ یې نه لرو.

هغی و ویل:

خدای مهربانه دی.

هر څه به سم شي.

څه وخت وروسته جلی مسافر ته و ویل:

د شپېلې مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

ستاسو کلي څنگه دی، څوک په کې اوسېږي؟

هغه و ویل:

شاوخوايي شين دی، څه کوتې په کې شته او لږ، لږ ويجاړې شوي دي.

بايد جوړی شي.

هغې و ویل:

کېدای شي چې يوځل لار شو او د نږدې يې وگورو؟

هغه په خندا شو او ويی ویل:

څنگه دی د افغانستان شوق وکړ؟

هغې و ویل:

هيڅ!

يو چکر به و وهو او ستا هيواد به هم وگورو.

هغه و ویل:

سمه ده!

د مور او پلار نه دي اجازه واخله.

هغې د خپل پلار او مور نه د دوو شرطونو سره اجازه واخيسته.

- ډير به احتياط کوي چي له ماینونو نه به ځان ساتي.

- دوی شپو نه به ډېر وخت نه تېروي.

مسافر ومنله او خوشحاله شو.

يوه ورځ پلاريې خپلې لور ته و ویل:

هر وخت چې تاسو وغوښتل افغانستان ته لار شئ، ما ته و وايه چې

د تاسو له پاره د موټر بند او بست و کړم.

هغې و ویل:

سمه ده!

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

د شپې یې مسافر ته و ویل:

کېدای شي مونږ سبا وختي، تاسو هیواد ته لاړ شو.

هغه و ویل:

سمه ده!

کاشکې دې وختي ویلي وای چې، یو موټر مو تر تورخمه (طورخمه)

پورې نیولی وای.

هغې و ویل:

پلار مې د موټر بندو بست کړی دی.

هغه ګونځاخي، متیان هم راوړي دي، چې دستاسو هیواد په ګاونډیانو

یې و وېشو.

هغې نور سوغات هم راټول کړي و.

سهار شو او موټر و رسېد.

دروازه وټکول شوه، مسافر دروازي ته لاړ، دروازه یې خلاصه کړه

او ویې پوښتل:

څوک دې په کار دی؟

هغه و ویل:

زه ډرپور یم!

غواړم تاسو تر تورخمه و رسوم.

مسافر و ویل سمه ده!

اوس به مونږ کالي واخلو.

چلونکی و ویل:

کالي به تر دروازي راوړي، بیا به یې زه په موټر کې ځاي پر ځای

کړم.

جلې به مسافر ته کالی بنودل او هغه به ډرپور ته ور کول.

کالي او سوغات خورا ډېر و.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کې

.....

بیا هغوی د جلی د مور او د کورنۍ نورو غړو نه خدای پاماني واخیسته او موټر کې کېناستل، موټر حرکت وکړ. د جلی مور هم یوه کوزه اوبه یې د هغوی پسې وشیندې.

په لاره کې جلی هری خوا ته کتل، څومره چې د تورخم لوری ته نږدې کېدل، هغومره وروسته پاتې، په سترگو لیدل کېده. یوه گری وروسته هغوی تورخم ته ورسېدل او موټر یې د افغانستان د موټرو هډې خوا ته ودراره او له موټره کوز شو. مسافر و ویل: ته کینه زه به یو موټر درېست کړم. هغه و ویل:

نه!

د تاسو له پاره ماته پیسې راگر شوي دي. یو مینت!

زه ژر رآم.

هغه یو موټر ته نږدې شو او هغه ته یې و ویل:

دا ځوانه کورنۍ به تر خپل پلارني کور پوري رسوي، کوم وخت چې بېرته راغلي، خپلي پیسې به دي له دي ستېشن نه تر لاسه کوي. هغه و ویل:

سمه ده!

زه به موټر د تېلو ډک کړم او بیا وروسته به تاسوڅنگ ته راشم.

هغه لار، موټر یې له تېلو ډک کړ او بېرته ستون شو.

دریور ټول کالي په ټاکل شوي موټر کې کینودل او د موټر ډرپور ته یې څه پیسې هم و رکړې.

هغوی هم موټرته د ننه شوو، موټر حرکت وکړ.

هغوی د تورخم د لیکې وا وېنل او د افغانستان خاورې ته د ننه شوو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

په لاره کې هرې خوا کڼدوالی و یچار کورونه، دېوالونه، کلا ګانې لیدل کېدې.

سرکونه هم کڼدې، کڼدې ول.

څه وخت وروسته موټر د جلال آباد ښار ته ورسېد.

ډرېور له مسافر نه پوښتنه وکړه:

اوس کومې خوا ځو؟

هغه و ویل:

لږ لاره و وهه، زه به تاته د خپلې ولسوالۍ لاره و بنیم.

بیا وروسته هغوی ټاکلي ځای ته ورسېدل، مسافر ورته و ویل:

دغې خوا ته حرکت وکړه!

چلونکی هم هغې خواته حرکت وکړ او یوه ګری وروسته هغوی د مسافر کلي ته ورسېدل.

موټر کلي ته ورسېد او ماشومانو له هرې خوا منډې وهلې.

هغوی هم له موټره کته شوو،

د مسافر مور، پلار، وروڼه او خويندې یې هم ورسېدې، هغوی ته یې ستړي مه شي، و وایه.

هغوی کالي او سوغاتونه له موټره کته او کلا ته یې د ننه کړل.

بیا مسافر چلونکي ته و ویل:

راځه چې بلې کلا ته لاړ شو او موټر هلته ودرې، شپه به دلته وکړی،

سهار وختي به بېرته ستون شي.

هغه و ویل:

نه!

مننه کوم.

دا چې په خیر ورسېدو، د خدای شکر دی.

بیا چلونکي د مسافر سره خدای پامانی وکړه او روان شو.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

دوی کور ته د ننه شوو او د ویجاړو کوټو تر خوا کیناستل، مور یې هغوی ته تود چای راوړ او هغو هم خپل سوغاتونه او پتاسې خوا ته کینودل.

خپل او خپلوان چې به یې خبرېدل، د ناوې لیدو ته راتلل، هغوی به پېسې(رونماګي) ورکولې او دوی به ورته سوغاتونه او پتاسې.

هرې خوا به میلمانه کېدل، دوی ورځې په چټکۍ سره تېرې شوي، مسافر خپلې بڼې ته و وپل:

سبا به بېرته ستاسو کور ته لار شو.

هغې و وپل:

کوم کورته؟

مسافر و وپل:

کالوني ته،

هغې و وپل:

نوره هغه ځای ته، نه ځم.

دا مې کور دی، غواړم دلته ژوند و کړم.

مسافر و وپل:

دلته برېښنا نشته، ښار لرې دی.

هغې و وپل:

کومه ستونزه نشته.

بیا هغه و وپل:

ستا پلار او مور به دې په غوسه شي، او کېدای شي دلته را شي.

هغې و وپل:

زه لیک، لیکم او ته به یې هغوی ته یوسي.

ما مې مور ته ويلي دي.

هغه به زما پلار ته قناعت ور کړی.

مسافر ومنله او هغې ته یې کاغذ او قلم ور کړ.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

هغې لیک و لیکه او مسافر ته یې ورکړ، ویې ویل:
دا ده!

لیک واخله او سبا وختي حرکت وکړه!
کوم وخت چې زمونږ کور ته و رسېدې، لیک به مور ته مې ور
کوي.

سهار شو!

مسافر حرکت وکړ، ماسپینین د خپلې خواښې کورته و رسېد، وروسته
له ستړي مه شي نه، خواښې ته یې لیک و رکړ، او هغه پوه شوه چې
لور یې ډېره په خبره کلکه ولاړه ده.
شپه یې وکړه، خسر یې نوکړي و.
سهار شو!

مسافر خپلې خواښې ته و ویل:

زه ځم، ته به زما خسر ته قناعت ورکړئ.

زما خوښې د تاسو د لور خوښې ده، چېرته چې هغه خوشحاله وي،
زه هم خوشحاله یم.

بیا خواښې یې و ویل:

لومړی چای و څښه بیا لار شه.

هغه چای و څښه.

د ټولې کورنۍ نه یې خدای پاماني واخیسته او دروازی خواته روان
شو.

خواښې یې و ویل:

زه به خپل مېړه ته قناعت ورکړم.

تا سو خپل ژوند کوی.

تاسو خوشحالي، زمونږ خوشحالي ده،

ته به د هغې خیال ساتي، هغه ډېره نازولي ده او کله نا کله به یې دلته
راولي.

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

مسافر و ویل:

سمه ده!

مسافر د کوره و وت.

لومړی تورخم، بیا جلال آباد ښار او وروسته خپل کلي ته ور سېد.

هغوی د مینې ډک او نوی ژوند پیل کړ.

پای

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معمارۍ افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنیک (ګامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنیک (ګامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه/ دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. میرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچېن (ناول به زبان پښتو)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

۳۹. برف ها آب میشود
۴۰. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بوډا بشکاري (ناول به زبان پښتو)
۴۳. د اسلامی معماری پیل
۴۴. نامنوني ژوي
۴۵. حیوانات شوخ
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
۲. په اسلامي نظام کی ودانیز پرمختگ
۳. د ژرند گری ماما مینه
۴. حشمت خان د کلا معماري
۵. د افغان هلک او آذري جلی مینه
۶. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۷. لیونی لپوه
۸. بي زده کړې پوی
۹. شپنه ادی
۱۰. کوشنی سوداگره
۱۱. سپین کارغه
۱۲. سور تنور
۱۳. خره بیزو
۱۴. بندي مرغه
۱۵. توده پرستن
۱۶. د ژوند پای

د شپېلی مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

lover Of flute in Kacha Gale

Written by:

Architect PHD

Hashmatullah Atmar

April / May/2024

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**